

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 267/2021-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Dukelská štvrť 941/10, Dubnica nad Váhom, zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Kupkom, Hlavná 23, Trnava, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. (6T) 2 T 51/2018 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 2 T 62/2014) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. (6T) 2 T 51/2018 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 2 T 62/2014) **boli porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a jeho právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Bratislava I sa **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. (6T) 2 T 51/2018 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Okresný súd Bratislava I **je povinný** zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume **2 500 eur**, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Bratislava I **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **680,74 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. (6T) 2 T 51/2018 [pôvodne vedenom pod sp. zn. 2 T 62/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“)]. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 267/2021 z 29. júna 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu na ďalšie konanie.

3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu z 27. júla 2016 (ďalej len „rozsudok“) uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu daňového podvodu spáchaného vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a okresný súd mu uložil trest odňatia slobody v trvaní ôsmich rokov. Rozsudok okresného súdu bol vo vzťahu k sťažovateľovi uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 To 14/2017 z 24. mája 2017 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V tejto súvislosti sťažovateľ zdôrazňuje, že okresný súd je po vrátení veci krajským súdom na ďalšie konanie nečinný, a to aj po tom, ako predsedovi okresného súdu adresoval sťažnosť na prietahy v konaní (datovaná 10. augusta 2020, pozn.). Predseda okresného súdu vo svojej odpovedi na podanú sťažnosť označenú ako „*Oznámenie*“ č. k. 1 Spr V/804/2020 z 18. septembra 2020 okrem iného uviedol, že zákonný sudca bude po priebežnom naštudovaní spisu riadne konať, čo sa však podľa sťažovateľa nestalo.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Podľa sťažovateľa si povaha veci od začiatku konania vyžadovala mimoriadnu starostlivosť a pozornosť okresného súdu, a to na účel odstránenia stavu jeho právnej neistoty. V tejto súvislosti sťažovateľ zdôrazňuje, že predmetom konania je rozhodovanie v trestnej veci, preto nečinnosť okresného súdu neznamená len porušenie jeho namietaných práv, ale znásobuje aj stav jeho právnej neistoty a pocit zúfalstva, pretože sa nemôže domôcť svojho práva na súdne konanie bez zbytočných prietáhov.

5. S odkazom na rozhodovacia činnosť súdnych autorít sťažovateľ opakuje, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, pričom zdôrazňuje, že primeraná doba konania sa má v trestných veciach posudzovať prísnejšie a nečinnosť okresného súdu nemôžu ospravedlniť ani personálne a organizačné problémy súdu či preťaženosť sudcov.

6. Vo vzťahu k právnej a skutkovej zložitosti veci sťažovateľ uviedol, že v napadnutom konaní neexistuje žiadna skutočnosť svedčiaca o právnej a skutkovej náročnosti a k vzniku prietáhov neprispel ani svojím správaním. Nečinnosť okresného súdu preto nie je možné podľa jeho názoru ospravedlniť a predstavuje odopretie spravodlivosti jeho osobe.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd vo svojom vyjadrení uviedol, že trestná vec sťažovateľa bola 16. decembra 2014 pomocou technického a programového prostriedku pridelená zákonnému sudcovi a v dôsledku vylúčenia súdneho spisu sp. zn. 2 T 51/2018 z trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2 T 62/2014 došlo k prideleniu veci sťažovateľa novému zákonnému sudcovi. Na základe dodatku k rozvrhu práce okresného súdu bola následne trestná vec sťažovateľa 21. marca 2019 pridelená ďalšiemu zákonnému sudcovi, ktorý k podanej ústavnej sťažnosti uviedol, že konaniu bránili nielen vysoká preťaženosť súdneho oddelenia a opakované prerozdeľovanie vecí po odchádzajúcich sudcoch, ale aj vysoké množstvo reštančných vecí a stav súvisiaci s pandemiou Covid-19.

8. Na podklade predneseného vyjadrenia zákonného sudcu a v spojení so štúdiom spisového materiálu a vybavenia sťažnosti na prietahy v konaní (bod 3 tohto nálezu, pozn.) okresný súd rezultoval existenciu prietáhov v napadnutom konaní a zdôraznil, že k ich vzniku došlo z objektívnych dôvodov, bez subjektívneho zavinenia zákonných sudcov a na namietané konanie mala vplyv aj faktická a právna rozsiahlosť spisového materiálu.

9. Súčasne uviedol, že netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ústavným súdom a súhlasí s upustením od ústneho prerokovania ústavnej sťažnosti.

Replika sťažovateľa:

10. Sťažovateľ vo svojej replike uviedol, že personálne problémy okresného súdu neospravedľujú prietahy v konaní a neprimeraná nie je len celková doba napadnutého konania, ale neprístoje sú aj obdobia medzi jednotlivými úkonmi okresného súdu. Ďalej rozporuje tvrdenie okresného súdu o skutkovej a právnej náročnosti namietaného konania a zdôrazňuje, že v napadnutom konaní stále nedošlo k odstráneniu vzniknutých prietáhov.

11. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov vrátane ich príloh a súdneho spisu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote je založená na jeho tvrdení, že k porušeniu týchto práv došlo nečinnosťou okresného súdu v napadnutom konaní.

13. Pri posudzovaní otázky, či v konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 250/2020) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej orgán verejnej moci rozhoduje, správanie strán a postup samotného orgánu verejnej moci. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

14. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že z hľadiska hodnotenia povahy veci sa oprel o všeobecnú zásadu uznávanú aj v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (II. ÚS 32/03, III. ÚS 655/2014).

15. Pokiaľ ide o primeranosť lehoty, v ktorej má byť vec obvineného prerokovaná, je pojem „primeraná lehota“ relatívny. Neexistuje žiadna absolútne stanovená doba, prekročenie ktorej by bolo automaticky kvalifikované ako doba neprimeraná. Primeranosť doby konania sa posudzuje podľa konkrétnych okolností prípadu (napr. rozsudok ESLP vo veci König v. Nemecko z 28. 6. 1978). Čas na konanie bez zbytočných priet'ahov spravidla nemožno vyjadriť numericky. Obvykle neexistuje časová hranica, uplynutím ktorej postup orgánu verejnej moci môže mať povahu priet'ahov v konaní (napr. I. ÚS 137/02, IV. ÚS 567/2013).

16. Nemožno pochybovať o tom, že aj povaha posudzovanej trestnej činnosti sťažovateľa si vyžaduje osobitnú starostlivosť súdu o naplnenie účelu trestného konania, čo okrem iného znamená, že súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania vrátane poškodených strán (m. m. I. ÚS 243/2019). Povinnosti konať bez zbytočných priet'ahov a tým aj nezasahovať do základných práv a slobôd sú *expressis verbis* zakotvené ako základné zásady trestného konania v § 2 ods. 7 a 2 Trestného poriadku, podľa ktorých má každý právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná, pričom do základných práv a slobôd osôb možno zasahovať len v prípadoch dovolených zákonom a v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestného konania, pri súčasnom rešpektovaní dôstojnosti osôb a ich súkromia.

17. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom napadnutého konania je pokračovací zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) označeného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva. Podľa ústavného súdu si daňová a ekonomická kriminalita, pod ktorú sa subsumuje aj trestný čin kladený sťažovateľovi za vinu, vyžadujú osobitný prístup, keďže okrem výsluchu dotknutých subjektov je spravidla nutné zabezpečiť vyjadrenia štátnych orgánov, účtovné a iné ekonomické podklady, ako aj ich posúdenia osobami s odbornými znalosťami. V napadnutom konaní preto existuje určitá právna náročnosť veci, ktorú potvrdzuje aj procesný postup okresného súdu, ktorý uznesením č. k. 2T 62/2014-6840 z 3. augusta 2018 vylúčil trestnú vec sťažovateľa na samostatné konanie (ako dôvod vylúčenia okresný súd uviedol absenciu povolení účasti sťažovateľa na hlavnom pojednávaní, ktorý sa v čase vylúčenia jeho veci nachádzal vo výkone väzby v súvislosti so stíhaním v iných trestných veciach, pričom okresný súd súčasne vyjadril potrebu urýchleneho konania vo veci ostatných spoluobžalovaných, pozn.). S prihliadnutím na vyjadrenie okresného súdu, a to „... vyšetrovacia časť spisu má až 70 zväzkov...“, ústavný súd v napadnutom konaní vníma aj istú skutkovú náročnosť, s ktorou sa musí pri svojom rozhodovaní

okresný súd vysporiadať. Reflektujúc celkovú dobu namietaného konania (od podania obžaloby z 8. decembra 2014 ku dňu prijatia tohto nálezu uplynulo takmer sedem rokov, pozn.), ústavný súd však dáva do pozornosti, že pri niekoľkoročnom konaní nie je úplne akceptovateľné, aby skutková a právna náročnosť konania predstavovali takú prekážku konania, ktorá všeobecnému súdu výrazným spôsobom sťažuje prejednanie a rozhodnutie veci. *Vice versa*, s plynúcim časom konania sa dôvodne predpokladá, že si všeobecný súd štúdiom spisového materiálu, vykonávaním dokazovania a iných procesných úkonov vytvára fundamentálnu predstavu o predmete posudzovaného konania, postupne odstraňuje prvotné nejasnosti a svoj postup smeruje k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bude založené na dostatočne objasnenom a právne posúdenom skutkovom stave, obzvlášť ak má rozhodnúť o vine alebo nevine obžalovanej osoby. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že dĺžka sťažovateľom napadnutého konania nie je ovplyvnená zložitou veci.

18. Okrem uvedeného ústavný súd opakovane pripomína, že ani právne či skutkovo sebanáročnejší prípad nesmie trvať v právnom štáte dlhú dobu. Časový horizont toho, kedy sa účastníkovi konania dostáva konečného rozhodnutia vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou meradla celkovej spravodlivosti podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Čím je tento časový horizont dlhší, tým viac sa rozostrejajú kontúry spravodlivosti ako v očiach dotknutých účastníkov konania, tak aj vo všeobecnom vnímaní verejnosti a verejnej mienky. Neprimeraná dĺžka konania sa potom priamo odráža v dôvere občana v štát, v jeho inštitúcie a v právo, čo je základnou podmienkou pre fungovanie legitímneho demokratického a právneho štátu (m. m. I. ÚS 688/2014).

19. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietáhoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z dôvodu absencie odlišného názoru okresného súdu a odvímajúc aj záujem sťažovateľa o odstránenie existujúcich prietáhov v napadnutom konaní tým, že predsedovi okresného súdu podal sťažnosť na prietahy v konaní (bod 3 tohto nálezu, pozn.), ústavný súd prisvedčil správnosti tvrdení sťažovateľa o tom, že svojím správaním neprispel k celkovej dĺžke namietaného konania.

20. Ústavný súd napokon hodnotil aj samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní, pričom pri hodnotení jeho postupu prihliadal aj na skutočnosť, že priebeh napadnutého konania spadal čiastočne do obdobia vyhlásenia núdzového stavu od 16. marca 2020 a jeho neskorších rozšírení uzneseniami vlády Slovenskej republiky podľa čl. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19, (obdobne tak aj vyhlásený núdzový stav od 1. októbra 2020, pozn.). Prijaté právne opatrenia, vrátane vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávania, hlavných pojednávania a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu v znení neskorších predpisov, ako aj celková spoločenská situácia v tomto období mali nepochybne vplyv aj na priebeh napadnutého konania a pre okresný súd znamenali vytvorenie objektívnej prekážky, aby v sťažovateľovej veci mohol vykonať hlavné pojednávanie a vo veci meritórne rozhodnúť.

21. Napriek uvedenej skutočnosti, zohľadňujúc najmä vyjadrenie okresného súdu (body 7 a 8 tohto nálezu, pozn.), skutkový stav napadnutého konania, bez potreby podrobnejších analýz uskutočnených procesných úkonov je pre ústavný súd rozhodujúce, že okresný súd vydal v konaní odsudzujúci rozsudok, ktorý bol odvolacím súdom zrušený (bod 3 tohto nálezu, pozn.) a po vrátení veci na ďalšie konanie nebolo ku dňu podania ústavnej sťažnosti v trestnej veci sťažovateľa meritórne rozhodnuté. Navyše, v predloženej časti súdneho spisu sa nachádza aj sťažnosť na prietahy v konaní, ktorú sťažovateľ adresoval predsedovi okresného súdu, a z jej obsahu vyplýva aj skutočnosť, že okresný súd po vrátení veci krajským súdom uskutočnil len jedno hlavné pojednávanie, a to 3. augusta 2018. Preto aj keď okresnému súdu nemožno vyčítať absolútnu nečinnosť v napadnutom konaní, jeho doterajším postupom nedošlo k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako obžalovaný v namietanom konaní stále nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02), a preto ústavný súd hodnotí postup okresného súdu ako neefektívny.

22. Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, ústavný súd pripomína, že zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, t. j. takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty strán sporu (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

23. Obranu okresného súdu, podľa ktorého zdĺhavé rozhodovanie v trestnej veci sťažovateľa bolo spôsobené enormným nápadom prípadov a personálnou poddimenzovanosťou, je síce možno vnímať ako objektívne tvrdenie, na strane druhej ústavný súd dáva do pozornosti, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 3/2020, I. ÚS 363/2020). Prednesené tvrdenia okresného súdu preto nebolo možné v prejednávanej veci zohľadniť.

24. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku namietaného konania (takmer sedem rokov), skutočnosť, že ide o trestné konanie, a význam rozhodnutia pre sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že v doterajšom priebehu napadnutého konania došlo k zbytočným prietahom, ktoré boli spôsobené neefektívnym a nesústreďeným postupom okresného súdu. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní boli porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

25. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiadala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov. Keďže ústavný súd zistil, že napadnuté konanie nebolo právoplatne skončené (body 7 a 8 tohto nálezu, pozn.), ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

26. Okrem vyslovenia porušenia svojich práv sťažovateľ v sťažnostnom návrhu požiadala, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 eur. Svoj návrh odôvodňuje

neprimeranou dobou trvania napadnutého konania a jej negatívnym vplyvom na jeho osobu (bod 4 tohto nálezu, pozn.).

27. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

28. Vzhľadom na konštatovaný neefektívny postup okresného súdu v napadnutom konaní, berúc do úvahy aj rozsah porušenia namietaných práv sťažovateľa k stíhanému trestnému činu (body 3 a 21 tohto nálezu, pozn.), ústavný súd považoval priznanie sumy 2 500 eur za primerané finančné zadosťučinenie (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia ústavnej sťažnosti nevyhoviel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

29. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 680,74 eur s DPH (bod 4 výroku tohto nálezu).

30. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Priznal náhradu za tri právne úkony, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania, podanie ústavnej sťažnosti a vyjadrenie sťažovateľa k vyjadreniu okresného súdu. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2020 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 177,00 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,62 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 187,62 eur za jeden úkon uskutočnený v roku 2020, t. j. za dva úkony sumu 375,24 eur. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2021 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky predstavuje sumu 181,17 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,87 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 192,04 eur za jeden úkon uskutočnený v roku 2021. Ústavný súd priznanú odmenu zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 113,46 eur, pretože právny zástupca sťažovateľa je platiteľom DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky).

31. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia (bod 4 výroku tohto nálezu) je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu